

Daniel V. Decay

Hami s Isten

Amint az Egyesített Űrszövetség romboló osztályába sorolt zászlóshajójának, *A Remény szolgálja*-nak navigációs konzolján felvittottak a vészfények, a hajó kapitánya Roy Garnet kusza parancsok osztogatásába kezdett.

– A térhajlító hajtóművek kapacitását ötven százalékra! – harsogta. – Minden energiát az első elhárítókra. Ne veszítsék szem elől azt az Istenverte planétát.

Kiáltásait néhány határozott, máshol elhaló válaszüvöltések fogadták. A legtöbben még erre sem méltatták parancsnokukat. Szorgosan, mint megannyi hangya egy űrben lebegő fémből összetakolt bolyban, tették a dolguk. Roy sztoikusán maga elé meredve, a vörösén izzó pontot figyelte a konzolon. Lepillantott kezére, mely a karfán pihent. Reszketett. Az első komoly bevetés okozta feszültség hullámokban öntötte el testét. Izgult, fogalma sem volt miként is hajthatja végre felettesei utasítását. Végigfutatta ujjbegyét a kijelzőn, lehívta a mentőkabinok adatait. Elmélázott azon, milyen lenne az egyik rekeszbe bezsúfolódva, katapultálni a jéghideg űrbe. Vajon megtalálná valaki? Tudnának egyáltalán róla? Mit szólna hozzá a családja, tisztársai, a népe? Egy gyors mozdulattal törölte a megnyitott fájlok naplózott eredményeit.

– Tartsák a pozíciót, és azonnal jelentsenek, ha bármi szokatlant észlelnek. Nem érzem magam teljesen jól – suttogta a fejére erősített adó-vevőbe, miközben kimászott a parancsnoki székéből. – Az orvosi szobában leszek, ha szükségét érzik, az instrukcióimnak.

– De uram... – próbálkozott az egyik navigációs tiszt, de Roy rá sem emelte aszfaltszürke, bágyadt tekintetét, leszegett fejjel kibaktatott az irányítókabinból. A légmentesen záródó ajtó tompa puffanással lezáródott mögötte.

A folyosó kihalt volt, nyomasztóan üres. A falak összepréselték a teret, mely egyre csak keskenyedett, míg végül a messzi távolba egyetlen aprócska

ponttá nem aszalódott. Roy a falnak támaszkodott. Hirtelen olyan érzése támadt, mintha az egész kialakult állapotának a roppant tempóvesztés, a hirtelen nullára redukálódó sebesség lenne a kiváltó oka. Hallott már ilyenről. Hátát nekivetette a monoton hűs falak egyikének, kopaszra borotvált koponyája haragosan koppant a fémlemezen. Szemeit behunyta, légzését lelassította. Izzadság gördült végig halántékán, szája kiszáradt. Egyértelmű tünetek.

– Hajó! Itt a kapitány – nyögte, elfúló hangon. Csuklott, majd köhögött egyet. Újra próbálkozott. – Oxigénszintet emelni a közlekedési folyosókon, tíz százalékkal.

Egyre csak azon járatta az agyát, miként került ebbe a helyzetbe. Standard években alig töltötte be a huszonnyolcat. Szorgosan mászta a ranglétrát, azok után, hogy dicsérettel hagyhatta maga mögött a Katonai akadémia padsorait, így nem érte váratlanul az előléptetése, ugyanakkor mindig úgy tekintett rá, mint kényszermegoldásra. Ilyen fiatalon más nem juthatott ekkora pozícióba, sohasem bíztak volna rá egy egész hajót, ha nincs az a meggondolatlan elődje, vélte. Akinek a lefokozásával út nyílt előtte. És különben is, amikor megkapta Hajóparancsnoki kinevezését, és gondjaira bízták *A Remény szolgálóját*, biztosították afelől, hogy eleinte csak kísérő feladatokat kell ellátnia. Míg bele nem tanul a parancsnoklásba. Most meg, jóformán még hozzá sem szokott az újdonsült legénységhez, kivezényelték egy számára teljesen ismeretlen Galaxis-szegmensbe.

Pillanatokkal később az első-tiszt tűnt fel mellette.

– Uram! Minden rendben? – kérdezte aggódó tekintettel.

– Nincs semmi gond, Simmons. Csak kicsit aggódok. Rám tört, hatalmába kerített egy furcsa érzés. Miért van ilyen kevés oxigén?

– Normál manőver, Uram. A rendszer érzékelte a Terra III-at. A bolygó légköre messze elmarad a standard értékektől. Idő kell, míg hozzászokik az ember szervezete, ezért kezdte meg a levegő automatikus kiszippantását a rendszer. Minden hasonló helyzetben ez a bevett eljárás.

– Igaz is. – masszírozta meg homlokát a parancsnok. – Hol jár az eszem.

– Ne eméssze magát emiatt, parancsnok. Mindenki velünk megy, hogy felkészületlenül éri a klímaváltozás.

Simmons megpaskolta a férfi vállát, és tovább állt. Néhány méterrel odébb megtorpant, visszafordult.

– Segítsek eljutni az orvosi szobába? Amennyiben nem érzi jól magát...

Utolsó mondata beleveszett a fékevesztett lármába. A riasztó szirénája felharsogott, vörös-kék fényárba vonta a patyolatfehér falakat. Hirtelen remegés futott végig az egész hajótörzsen, melynek következtében mindketten a földre estek. A visító hang nem szűnt meg, tovább zakatolt a dobhártyákban. Újabb rengés. Érezték, ahogy a fém nyüszítve adja át magát az enyészetnek, meghajlik, elolvad, szilánkokra hull. A fémes burkolat több helyen rózsaként szétnyílt, tűzzsirmokat spriccelt a levegőbe. A folyosók megteltek koromfekete füsttel, miközben újabb bordák agónia-sóhaja dalolt a szakadt hártályakon keresztül.

A fények kihunytak. A sziréna elnémult. Az eddig vörösen villódzó fényárba az úr mélyfekete látkepe vegyült, elszipolyozva a maradék oxigént is. A tüzek kihunytak, dermedt álomba szenderülve, melyből soha többé nem ébredhetnek.

A harmadik találat már utat tört a pajzson, átszakította a fémkoporsó óvó falait, mely háromszáz főnyi legénységnek lett végső nyughelye. A következő másodpercben újabb fénycsóva szelte át a kietlen űrt – kiindulópontja egy, a Terra III ötödik Lagrange-pontján veszteglő műhold –, hogy a tehetetlenül lebegő kettészelt martalékból ne maradhasson más, csak űrpor és hamu.

Jenny Borrows két öklével vágott a műszerfalra. Kecsesen felfelé ívelő ajkait néhány szitoksustorgás hagyta el, majd a jobbján ülő Ralph R8 XLI2-re sandított.

– Azok a szemetek kiszúrtak minket.

– Talán csak figyelmeztető lövés volt. Ezt még elnyelte a pajzsunk. A legénység többi része valószínűleg észre sem vette – próbált nyugalmat erőltetni szervezetére Ralph. Igyekezte összeszedni szertesét szaladó gondolatfoszlányait, és érveket találni, melyeket még felsorakoztathat, de egyre sem lett. – Nem lehetnek ki egy Ūrszövetségi zászlóshajót. Indok nélkül nem – tette hozzá enerváltan.

– Romboló. A zászlóshajók mérete...

– Nem ez a lényeg – emelte fel hangját Ralph, melybe izgatottság mellékzöngéje vegyült. Reszketett. Mindig utálta, ha pilótatársa kioktatja. Főleg, ha az illető egy nő.

– Elméletileg nem lehetnének ki. – hagyta a férfitra Jenny.

A távolban ismét felsejlett a kolosszális méreteket öltött műhold halvány sziluettje, ahogy kiemelkedett a mögötte megbúvó úr sötétjéből. A nap néhány céltalan kóborló sugara megcsillant a roppant kiterjesztésű tükrök

peremén. És akkor a tükrök megmoccantak. Néhány fokkal, szemmel alig észrevehető módon.

– Átvezényeltétek az összes energiát az elülső elhárító pajzsokra? Rögtön szükségünk van rá, nem tűr halasztást – vezényelt Jenny. – Hol a jó büdös életben van ilyenkor a parancsnok?!

– Nem érezte jól magát. Utána megyek, megnézem – kelt fel székéből Simmons, majd elhagyta a kabint. A vezérlőterem ajtaja ismét lezárult, elzárva őket a hajótest többi részétől.

A panelek irányba álltak. A fénysugarak végignyaldosták a tükrök felületét, a pókhálószerűen elrendezett barázdák mentén a központi antenna felé tartottak. Akár csak két perccel korábban.

– Ismét löni fognak – kiáltotta Ralph, és egy gyors mozdulattal kioldotta övét, felpattant a székéből. Ketten ugrottak oda hozzák, hogy hírtelen kialakult tébolyát még idejében beléfojtsák.

– Kikerülő manőverbe kezdek.

Jenny választ sem várva megragadta az irányítókonzol fölé függesztett kormánykart, és éles ívben csavart rajta egyet. A hajótest alig mozdult meg. A távolból lézerhullám száguldott feléjük, átszakította az űr vákuumát, egy szemvillanás alatt elérve célját. A hajótest beleremegett, a fémváz fájdalmasan felvisított. A szirénák felébredtek évszázados álmukból, ásítás helyett harsogva búcsúhymnuszt zengtek.

Az edzett üvegburkolaton mintha aprócska rés keletkezett volna.

– Szökik az oxigén. Tömítő-habarcot! – hallotta a háta mögött tevékenykedő személyzet veszett rikoltozásait Jenny, aki még mindig azon volt, hogy az irányítása alá vont monstrumot biztonságos távolságba jutassa a halálsugaraktól. De elkéssett.

A soron következő találat végképp átszakította a kasztnit, az üveg recsegve-ropogva tört ezernyi szilánkra. A nyomáskülönbség azonnal kiszippantotta, az űr játékszerévé tette Ralph R8 XLI2 másodpilótát, és a két férfit, akik vesztükre megpróbálták visszatuszkolni székébe. Jenny érezte, hogy csontjai összepréselődnek törékeny teste felfúvódik. Az oxigénmaszk után kapott, keze félúton rándult egyet. Üvöltöni próbált, de nem jött ki hang a torkán. A csontok reccsenése volt az utolsó, amit hallott, mielőtt füleiben a dobhártyák be nem szakadtak. A vezérlőkabinban csend honolt, mígnem szikra pattant. A detonáció egy másodpercre bevilágította a mindig sötét égboltot, majd a semmibe enyészett.